

UZASADNIENIE

T. W. wniósł o zasądzenie od (...) w B. kwoty 34280,80 zł wraz z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 16960 zł od dnia 24 maja 2018 r. i od kwoty 17320,80 zł od dnia 20 lipca 2018 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Pozew uzasadniał tym, że wykonał prace remontowe w dwóch lokalach w B. na zlecenie pozwanego i pozwany mu za to nie zapłacił

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu przyznał, że zlecił powodowi remont dwóch mieszkań w B. przy G. i T., ale prace te powód porzucił i ich nie wykonał.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód trudni się wykonywaniem prac remontowych i zawarł z pozwaną spółką w dniu 5 kwietnia 2018 roku umowę na podstawie której miał wykonać remont trzech mieszkań w B.: przy K. 5, G. 59 i T. 5. Powód nie porozumiewa się w języku niemieckim, a z kolei ze strony pozwanej prezes T. P. nie posługuje się językiem polskim. Umowa była zawarta przy pośrednictwie znającego język niemiecki I. M., który też dowoził na miejsce prac materiał, na bieżąco brał udział w kontaktach stron. Strony umówiły ryczałtowe wynagrodzenie w kwocie 85 euro za metr kwadratowy mieszkania. Łączna powierzchnia trzech mieszkań wynosiła 295 m². Remonty miały być ogólnie rzecz ujmując kapitalne, m.in. obejmowały malowanie stolarki okiennej, tynkowanie ścian, położenie gładzi, malowanie, naprawę drzwi pokojowych, remont łazienki.

Powód w całości wykonał remont mieszkania przy K. oraz przy G., natomiast nie wykonał remontu lokalu przy T.. Prace odbywały się kwietniu-maju 2018 roku. W tym czasie doszło do spotkania powoda z T. P., który zażądał obniżenia ceny do 61,01 euro za metr kwadratowy, na co powód się zgodził obawiając się że nie dostanie żadnych pieniędzy. W trakcie spotkania T. P. sporządził notatkę, gdzie wskazał, że za lokal przy G. zapłaci 6000 euro do 9 maja 2018 roku, za lokal przy K. 5 kwotę 8000 euro po skutecznym odbiorze 17 maja 2018 roku oraz za częściowe prace, wynoszące około 50% stanu, w lokalu przy T. kwotę 4000 euro. Powód wystawił pozwanej fakturę (...) za lokal przy K. na kwotę 25483 zł, stanowiącą równowartość 6101 euro. Kwota 6101 euro został wyliczona jako iloczyn 100m² i stawki 61,01 euro. Pozwana kwotę tą zapłaciła w dniu 10 maja 2018 roku. Pozwana zapłaciła też umówioną kwotę 4000 euro w dniu 16 sierpnia 2018 roku za częściowo wykonane prace w lokalu przy T., natomiast nie zapłaciła nic za prace w lokalu przy G..

Powód w dniu 21 maja 2018 roku wystawił pozwanemu fakturę (...) na kwotę 33920 zł, stanowiącą równowartość kwoty 8000 euro za prace remontowe w lokalu przy G. 59. W dniu 13 lipca 2018 r. powód wystawił pozwanemu fakturę (...) za drugą część robót w lokalu przy T. 5 na kwotę 17320,80 zł, stanowiącą równowartość kwoty 4000 euro. W dniu 16 listopada 2018 roku powód wysłał pozwanemu wezwanie do zapłaty, ale pozwany odmówił.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 8-10,
- faktury k. 14, 15, 110,
- wyciąg z konta k. 111-112,
- potwierdzenie zawarcia umowy k. 220,
- notatka T. P. k. 221,
- zeznania T. P. k. 195-197,

- zeznania K. D. k. 197-198,
- zeznania I. M. k. 222-224;
- zeznana T. W. k. 224-225;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie łącznie ocenianego materiału dowodowego w postaci dokumentów, zeznań świadków oraz stron. Istotnym problem w sprawie była wątpliwość tego materiału dotycząca zakresu ustalonych prac oraz faktycznie wykonanych przez powoda. Nie było sporu że strony zawarły umowę w zakresie remontu trzech mieszkań w B.. Powód wykazał, że pierwotnie umówioną stawką była kwota 85 euro za metr kwadratowy (k. 220), oraz że została ona na żądanie pozwanego obniżona do 61 euro za metr kwadratowy. Na ten temat T. P. milczy, natomiast ten fakt potwierdza notatka na k. 221 w zestawieniu z fakturą na k. 110, a dotyczącą będącego poza sporem lokalu przy K. 5, gdzie za metr kwadratowy naliczona jest kwota 61,01 euro, dokładnie taka jak w notatce. To wszystko pozycjonuje powoda jako osobę wiarygodną. Fakt też znacznego obniżenia ceny wynika albo z zaakceptowania przez pozwanego niższej od spodziewanej jakości prac lub zakresu ich wykonania, albo wskazuje na działanie pozwanego z pozycji siły w stosunku do nieznającego języka niemieckiego powoda i postawienie go przed wyborem zaakceptowania nowej stawki albo braku jakiegokolwiek zapłaty. Powód tą stawkę zaakceptował, co oznacza że pozwany ma obowiązek ją za wykonane prace zapłacić.

Pierwsza jednak kwestia którą Sąd rozstrzygał to jurysdykcja. Kwestię ta reguluje rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych. Zgodnie z art. 4 ust. 1 Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozywane, niezależnie od ich obywatelstwa, przed sądy tego państwa członkowskiego. Kolejno zgodnie z art. 5 ust. 1 osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozywane przed sądy innego państwa członkowskiego tylko zgodnie z przepisami ustanowionymi w sekcjach 2–7 niniejszego rozdziału. Zgodne z art. 7 ust. 1 lit a) osoba, która ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego może być pozwana w innym państwie członkowskim w sprawach dotyczących umowy – przed sądy miejsca wykonania danego zobowiązania.

Sprawa dotyczy niemieckiej spółki oraz umowy wykonywanej na terenie Niemiec, co wskazuje na jurysdykcję sądu niemieckiego. Jednakże zgodnie z art. 26 ust. 1 rozporządzenia jeżeli sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na podstawie innych przepisów niniejszego rozporządzenia, uzyskuje on jurysdykcję, jeżeli pozwany przed tym sądem wda się w spór. Niniejszy przepis nie ma zastosowania, jeżeli pozwany wda się w spór w tym celu, aby podnieść zarzut braku jurysdykcji lub jeżeli inny sąd ma na podstawie art. 24 jurysdykcję wyłączną.

Pozwana wdała się w spór przed tut. Sądem co spowodowało, że na podstawie ww. regulacji, tut. Sąd miał jurysdykcję do rozpoznania sprawy.

Kolejna kwestia to prawo właściwe do zastosowania. To z kolei reguluje rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (R. I). Zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia w zakresie, w jakim nie dokonano wyboru prawa właściwego dla umowy zgodnie z art. 3 i bez uszczerbku dla art. 5–8, prawo właściwe dla umowy ustala się następująco umowa o świadczenie usług podlega prawu państwa, w którym usługodawca ma miejsce zwykłego pobytu.

Prace remontowe to również świadczenie usługi i można też posłużyć się w tym miejscu argumentacją używaną w kontekście definicji transakcji handlowej w ustawie z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. W każdej z tych regulacji pojęcie „świadczenie usług” nie należy odnosić tylko do umowy uregulowanej w art. 750 k.c., ale szerzej – to każdej umowy dotyczącej świadczenia za

wynagrodzeniem. Tak wykładania wynika z faktu, że celem ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych jest zapewnienie wierzycielom możliwie szerokiej ochrony w przypadkach, kiedy nie uzyskują zapłaty za spełnione świadczenie. Wobec tego pojęcie świadczenia usług powinno obejmować także udostępnienie na pewien okres rzeczy lub prawa [R. T., Krótki komentarz do ustawy z 6 września 2001 r. o terminach zapłaty w obrocie gospodarczym (Dz. U. Nr 129, poz. 1443), P.. 2002, nr 9-10, s. 65; R.L. K., Z. zapłaty w transakcjach handlowych - analiza w zakresie prawa materialnego, Pr.Sp. 2004, nr 1, s. 27]. Taki pogląd podziela także G. Ż., uznający, że skoro pojęcia użyte w definicji transakcji handlowej nie zostały zdefiniowane, należy interpretować je możliwie szeroko (G. Ż., Terminy zapłaty w transakcjach handlowych. Kilka uwag dotyczących polskiej regulacji na tle Dyrektywy 2000/35/WE, (...) 2004, nr 3-4, s. 260; tak też C. M., E. W.-M., Zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych w świetle Dyrektywy 2000/35/WE i prawa polskiego, (...) 2003, nr 3.2, s. 240).

Podobnie „świadczenie usługi” nie jest zdefiniowane w rozporządzeniu 593/2008.

Z tych względów przyjął, że podstawa rozstrzygnięcia jest prawo polskie, jako że powód jako usługodawca ma w Polsce miejsce zwykłego pobytu.

Sąd przyjął, że strony zawarły umowę o dzieło, a więc podstawę prawą żądania pozwu stanowi norma wyrażona w art. 627 k.c. Przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Należy przyjąć, że wykonanie oznaczonego dzieła jest zwykle określonym procesem pracy lub twórczości o możliwym do wskazania momencie początkowym i końcowym, którego celem jest doprowadzenie do efektu (rezultatu) przyjętego przez strony w momencie zawierania umowy (szerzej zob. S. Buczkowski (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 2, s. 416–417). Umowa o dzieło stanowi zatem typowe zobowiązanie rezultatu zamierzonego przez strony.

Na podstawie zeznań świadków, Sąd uznał rezultat w odniesieniu do lokalu przy T. nie został osiągnięty, ponieważ prace tam nie zostały wykonane do końca. Wynika to zeznań T. P., K. D., zeznania I. M. i samego T. W.. Nie ma w aktach też żadnego materiału pozwalającego na ustalenie w jakim zakresie prace te były wykonane i na tej podstawie określenia czy chociażby w części żądanie zapłaty wynagrodzenia za te prace jest tu zasadne. Z tych względów powództwo z odniesieniem do żądanie zapłaty za prace przy T. podlegało oddaleniu.

W zakresie zaś lokalu przy G. to Sąd powództwo uwzględnił w części. K. D. zeznał, że prace w tym lokalu zostały przez powoda wykonane w całości. Także I. M. wskazał, że prace w tym lokalu zostały zakończone, choć były do zrobienia jakieś poprawki – trzeba było wymienić niektóre kafelki w łazience, był zabrudzony blat, były popękane kafelki podłogowe oraz trzeba było uzupełnić watę szklaną w ścianach. W tym ostatnim zakresie powód zeznał że tą watę jako pracę dodatkową uzupełnił, podkreślając wykonanie prac w tym lokalu w całości. Nade jednak wszystko potwierdzeniem wykonania prac jest notatka T. P. złożona przez powoda, gdzie w odniesieniu do lokalu przy G. wpisana została bezwarunkowo do zapłaty kwota 6000 euro do 9 maja 2018 roku. W przypadku lokalu przy K. T. P. wpisał „po skutecznym odbiorze” (nach erfolgreicher A.)- czego w odniesieniu do lokalu przy G. nie wpisał. Z kolei w odniesieniu do lokalu przy T. zapis prawdopodobnie dotyczy częściowo wykonanej pracy (F. teile). Sumując notatka ta nie zawiera żadnych uwag co do lokalu przy G., podczas gdy uwagi takie czyni w stosunku do dwóch pozostałych lokali. Wskazuje to na zakończenie prac w lokalu przy G.. Dodatkowo za bezwzględnym zobowiązaniem pozwanego do zapłaty przemawia obniżenie ceny za metr kwadratowy prac z 85 euro do 61 euro. Na taką obniżkę powód ostatecznie się zgodził. Każde postępowanie uczestnika obrotu gospodarczego ma jakieś uzasadnienie. Skoro pozwany zażądał obniżki i eksponował wcześniej niezadowolenie z pracowników powoda, to oznacza że zaakceptował ostatecznie jego pracę za cenę właśnie obniżenia wynagrodzenia. Dodatkowo niewiarygodnie są zeznania T. P., że roboty w tym lokalu nie były wykonane, skoro wpisał na notatce nowe wynagrodzenie 6000 euro oraz datę zapłaty. Wszystkie te dowody wskazują że prace w tym lokalu zostały przez powoda wykonane i uzgodniono za to wynagrodzenie w kwocie 6000 euro. Jeśli faktycznie były tam jakieś niedoróbki, to ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na pozwanym.

Z tych względów zasądzeniu podlegała kwota stanowiąca równowartość 6000 euro czyli 25440 zł (wg kursu wskazanego na fakturze 4,24 zł). Pozwany nie kwestionował rozliczeń w walucie polskiej. Z drugiej też strony powód

nie potrafił logicznie wyjaśnić dlaczego mimo wpisania na notatce kwoty 6000 euro w tym zakresie dochodził równowartości 8000 euro. Dlatego Sąd oddalił powództwo ponad wskazane 25440 zł.

Odsetki zasądzono na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. W aktach brak dowodu kiedy faktura czy wezwanie do zapłaty zostały pozwanemu doręczone. Pierwszą pewną datą jest data doręczenia pozwu, co oznacza że zasądzeniu podlegały odsetki od dnia następnego tj. od 26 lipca 2019 roku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania zawarte w pkt. III oparte jest o treść art. 98 k.p.c. i art. 100 k.p.c. Powód wygrał proces w 74% i poniosła koszty na poziomie 6332 zł – 1715 zł opłaty od pozwu, 3600 zł wynagrodzenia pełnomocnika wg stawki minimalnej (na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radcy prawnego (Dz.U. poz. 1804 z 2015 r.)) oraz 17 zł jako zwrot opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa i 1000 zł zaliczki na poczet kosztów tłumaczeń. 74% z (...) to 4685,68 zł. Z kolei pozwany poniósł koszty na poziomie 4189,63 zł, na co się składa 3600 zł wynagrodzenia pełnomocnika, 17 opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa i 572,63 zł wykorzystanej zaliczki. Pozwany wygrał sprawę w 26%, zatem powód powinien zwrócić mu kwotę 1089,30 zł. Po skompensowaniu tych kwot pozostała do zapłaty przez pozwanego powodowie kwota 3596,38 zł.

O zwrocie niewykorzystanej zaliczki orzeczono w punkcie IV na podstawie art. 84 ust. 2 u.k.s.c. Tłumaczenie pozwu kosztowało 1503,50 zł. Kwota 1000 zł pokryta została z zaliczki powoda a 503,50 z zaliczki pozwanego. Następnie z zaliczki pozwanego pokryto koszt tłumaczenia na rozprawie tj. 72,13 zł. Pozwany zapłacił 800 zł zaliczki zatem do zwrotu pozostało dla niego 227,37 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)